א) יבמות קיח: כתובות עה. קדושין ז. מא., ב) פסחים נח: יומא לג: כתובות קו: ב"מ נה. [זבחים קג.] מנחות מט. חמיד כח:, ג) ונולד בו פסול ביו הודם ה יהומי בו פטור בין קורט וריקה בין לאחר זריקה הרי הוא כיולא בו (ולהרשב"א) וולראב"שו כשהוא עם ות מב שן בשהות עם הבשר ונולד בו פסול קודם כצ"ל. העתק מחילופי גרסאות. ד) וד"ה כלו. ה) [ועיין תוספות כתובות קו: ד"ה כדאמר ותוספות . ובחים פט. ד"ה כל ומנחות מט. ד"ה ת"ל ופסחים נח: ויומא לד. ד"ה העולה],

תורה אור השלם

ו. וְאָם אֵין לָאִישׁ גֹאֵל ו. וְאָם בֵּין כְאָנִישׁ גּאֵנִי לְהָשִׁיב הָאָשָׁם אַלְיוּ הָאָשָׁם הַמּוּשָׁב לִיְיָ לַכּהַן יַבַפֵּר בּוֹ עַלִּיוּ: במדבר ה ח

במדבר ה ח 2. מִלְבַד עלַת הַבּּקֶר אֲשֶׁר לְעלַת הַתְּמִיד תַעשוּ אֶת אֵלֶה:

שוּ אֶוּנְאֵלֶוּוּ. במדבר כח כג וְהָאֵשׁ עַל הַמִּוְבָּחַ תוקד בו לא תכבה ובער עֶלֶיהָ הַכּהַן עִצִים בַּבּקֶּו בַּבַּקֶר וְעָרַךְּ עָלֶיהָ הָעלְה וְהַקְּטִיר עָלֶיהָ חֶלְבֵי הַשְּׁלְמִים: ויקרא ו ה בּשְׁלְמִים: אָשֶׁר חָטָא מַן 4. וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מַן הַלְּרֶשׁ יְשַׁלֵּם וְאֶת הַמָּרֶשׁתוֹ יוֹסֵף עָלְיוּ וְנְתַן הַמִּישָׁתוֹ יוֹסֵף עָלְיוּ וְנְתַן אתו לכהן והכהן יכפר עָלֶיו בְּאֵיל הָאָשְׁם וְנִסְלַח לו: ויקרא ה טז

הגהות הב"ח (מ) גמ' כדריש להיש:

רבינו חננאל

דאמר ריש לקיש טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו. פי׳ ר״ח טוב לאשה לישב באישות ואפילו בעלה כעור ופעוט, מלמיתב ארמלו. פ״א, מן גוף דו ב׳. הדרן עלד הגוזל עצים

דמינה ניהה לה. להתקדש לראשון שהוא שלם על ספק זה שאם אכור רבא דעורו. מימה דהכא משמע אפילו בפסול קודם ימות חזקק לאחיו: ען דו. גוף שנים. כלומר אשה בכל דהו ניחא לה: זה זכה בשלו וזה זכה בשלו. ונהי נמי לרבנן דקנקו ליהויריב דקבול אשם מקמי כסף אלא לרבי יהודה מ"ט דקנים לידעיה: יום (דף קד. ושם) אמר רבי דם מרלה על העור בפני עלמו פי׳

שהוא קרן. אלמא קרן ברישא מייתי:

לדברי רבי יהודה. ואע"ג דקנים ליה לידעיה ה"מ היכא דאשם ראשון קיים דיכולין בני יהויריב להקריבו בעוד משמרתן קיימת ובהכשר אבל אם קדמו והקריבוהו בפסול דאשם הבא קודם הקרן פסול הוא כדמפורש לקמן ינתן אשם השני לידעיה: למאי חזי. דקתני זכו: כגון דנפק משמרתם. דהני ודהני ולא תבעו בני יהויריב את הכסף במשמרתם ולא בני ידעיה את האשם במשמרתם ואינטריך לאשמועינן דלא תימא טעמא דרבי יהודה בדתבעו בני יהויריב שיחזור בעוד משמרתן קיימת אבל היכא דלא תבעו מחלו לבני ידעיה: קמ"ל. דכיון דבני ידעיה נמי לא תבעו לאשם במשמרתן יחזור כסף אלל אשם ויקריבוהו בני יהויריב כשיחזור שבת משמרתם: החשם המושב [לה'] לכהן מלבד איל הכפורים חשר יכפר בו. כלומר לח קרב האיל עדיין: אנא מאשר יכפר קאמינא. דכתיב בלשון עתיד מדלא כתיב אשר כיפר ומשמע דכשהשיב לכהן את האשם דהיינו קרן הכסף עדיין לא כיפר: מנין שאם הביא מעילסו. גבי נהנה מן ההקדש קאמר: מעילחו. קרן דהקדש שמעל בו: בחיל החשם ונסלה. משמע אין סליחה אלא בשניהם איל כמשמעו האשם קרן כדיליף לקמיה הקדש מהדיוט מה האשם דכתיב בגזל הגר קרן הוא כדאמר לעיל (דף קי.) אף אשם דכתיב בהקדש קרן הוא: באיל האשם. משמע באיל שהוא בא חובה לאשם

אין החומש מערב. את הכפרה: הדרן עלך הגוול עצים

דמינח ניחא לה בכל דהו 🐠 כריש לקיש 🕆 דאמר ר"ל מב למיתב מן דו מלמיתב ארמלו: נתן את הכסף ליהויריב וכו': תנו רבנן נתן אשם ליהויריב וכסף לידעיה "יחזיר כסף אצל אשם דברי רבי יהודה וחכמים אומרים יחזיר אשם אצל כסף היכי דמי אילימא דיהיב ליה אשם ליהויריב במשמרתו דיהויריב וכסף לידעיה במשמרתו דידעיה זה זכה בשלו וזה זכה בשלו אמר רבא יהכא במאי עסקינן דיהיב אשם ליהויריב במשמרתו דיהויריב וכסף לידעיה במשמרתו דיהויריב ר' יהודה סבר כיון דלאו משמרת דידעיה היא לידעיה קנסינן ליה הלכך יחזיר כסף אצל אשם ורבנן סברי שלא כדין הוא עבוד בני יהויריב דקיבלו אשם מקמי כסף הלכך לדידהו קנסינן להו ויחזור אשם אצל כסף תניא אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קדמו בני יהויריב והקריבו את האשם יחזור ויביא אשם אחר ויקריבוהו בני ידעיה וזכו הללו במה שבידן אמרי למאי חזי אשם פסול הוא אמר רבא לעורו תניא אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קיים אשם יחזיר אשם אצל כסף והא רבי יהודה יחזיר כסף אצל אשם אית ליה הכא במאי עסקינן כגון דנפק משמרתו דיהויריב ולא תבעו והא קמ"ל דאחולי אחילו גבייהו תניא אידך אמר רבי לדברי רבי יהודה אם קיים אשם יחזור כסף אצל אשם פשיטא הכי אית ליה הכא במאי

עסקינן כגון דנפיק משמרתם דהני ודהני ולא

תבעו מהו דתימא אחולי גבי הדדי קמ"ל דאמרינן כיון דלא תבעי להדרו ברישא: שהמביא גזילו עד שלא הביא אשמו [וכו']: מנהגי מילי אמר רבא דאמר קרא יהאשם המושב לה' לכהן מלבד איל הכפורים אשר יכפר בו מכלל דכסף ברישא אמר ההוא מרבנן לרבא אלא מעתה במלבד עולת הָבקר הכי נמיִ מכלל ִ דמוספין ברישא והתניא יּמנין שלא יהָא דבר

קודם לתמיד של שחר תלמוד לומר יוערך עליה העולה ואמר רבא העולה עולה ראשונה אמר ליה אנא ימאשר יכפר בו נפקא ליה ועדיין לא כיפר: נתן לו את הקרן וכו': ת"ר מנין שאם הביא מעילתו ולא הביא אשמו אשמו ולא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר יבאיל האשם ונסלח לו ומנין שאם הביא אשמו עד שלא הביא מעילתו שלא יצא תלמוד לומר באיל האשם האשם בכבר יכול כשם שאיל ואשם מעכבים כך חומש מעכב תלמוד לומר באיל האשם ונסלח לו יאיל ואשם מעכבים בהקדש יואין חומש מעכב וילמד הקדש מהדיום והדיום מהקדש הקדש מהדיום מה אשם דהתם קרן אף אשם דהכא קרן והדיום מהקדש מה הקדש אין חומש מעכב אף הדיום נמי אין חומש מעכב:

הדרן עלך הגוזל עצים

רה ה שם הלי ד ממג

מוסף רש"י

בעל כל דהו, שהוא טוב

משבת אלמנה (קדושין מא.

דו, גופים שוים, כל דהו

שנים. בעל ואשתו. ואפילו

וכעי"ז כתובות עה.)

. מעילה הלי ה [ועי

רב א ב מיי' פ"ח מהלי גזילה ואבידה הלכה

קודם שחיטה שהביא קודם הכסף שרי בהנאה ובובחים בפרק טבול יב: רג ג מיי' פ"א מהלכות ממידין הלכה ג: רד ד מיי' פ"א מהל' כשהוא מופשט ואירע פסול בבשר הדם מרלה על העור וכשהוא עם הבשר מונולד בו פסול קודם זריקה הרי הוא כיולא בו אחר זריקה הורלה בשר שעה אחת יפשיטנו ועורו לכהנים אלמא כשהוא עם הבשר ונפסל קודם זריקה יולא לשריפה והכא אירע בו טב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו. משל פסול קודם שחיטה שהובא קודם הוא שהנשים אומרות על

קיא.

הכסף ואמאי לא יצא העור לשריפה: ל העולה עולה ראשונה. פי׳ ראשונה שבפרשת פנחם וכי היכי דמלבד עולת הבקר גלי לך בהדיא דמלבד דבר הקודם לו קאמר כעל (יבמות קיח:) בגופיס הכי נמי מלבד איל הכפורים דבר הקודם לו קאמר ותימה דיליף הכא מהעולה ובפרק כל התדיר (זבחים דף פט. ושס די) יליף ממלבד עולת הבקר לחודיה וי"ל דהתם נמי אהעולה קסמיך ועוד יש מירוץ אחר ואין

זריקה וגם כשהעור מחובר עדיין בבשר ונעשה בו פסול

להאריך כאן יי: וילמד הקדש מהדיום והדיום מהקדש. מימה אמאי אינטריך קרא לעיל גבי הדיוט שאם הביא אשמו עד שלא הביא גזילו לא יצא נילף מהקדש ויש לומר דאי לאו דאשכחן שהשוה הכתוב הדיוט להקדש להך מילתא לא הוה ילפינן האי מהאי לעניו שאר דברים אבל השתא דאשכחו שהשוה אותן דבתרוייהו אם הביא אשמו תחילה לא יצא כמו כן יש להשוותם לענין שאר דברים:

הדרן עלך הגוול עצים

כו׳ וה״א יתירא קא דריש . (כתובות קו: וכעי"ז זבחים

אינו לה אלא לצוות בעלמא (קדושין ז.). מנין שלא יהא דבר. נקטר נמערכה משנערכה שחרית (פסחים נום:) קודם לתמיד י שחר. שלה יהה דבר ניתן על מערכה גדולה קודם לאברי התמיד (יומא לגי. תלמוד לומר וערד עליה העולה. נתר ונער עליה הכהן כתיב, דהוא סידור מערכה העולה וח:). העולה עולה כתיב ראשונה. מדלה כתיב וערך עליה עולה הלה העולה, הכי קהמר וערך עליה מיד העולה החשובה מחלה האמורה מחלה לכל העולות, והיינו עולת תמיד דפרשת קרבנות (שם) העולה משמע העולה תהא ראשונה לכל

קה.). קד.). הדרן עלך הגוול עצים

בעלמה התה שיהטירו עליה

עולה ושלמים, נכתוב וערך

נליה (יומא לד.) ה" יתירה

לרים (ב"מ נה.) העולה

משמע העולה האמורה ראשון בסדרי קרבנות,

והיא עולת הבקר, שנאמר ואמרת להם זה האשה